

Αγοῦ τὰ ἡμέρας ἐπεμαντζιρίγα *Οφ. Τῶις ἐπεμαντζιρίγαμε Τραπ. Συνών. ἀπομαντζιρίωνω.

ἀπομαντζίρισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀπομαντζιρίγμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομαντζιρίζω.

1) Τὸ νὰ καθαρίζῃ τις τὰ μαγειρικά σκεύη ἀπὸ τὰς λιπώδεις οὐσίας. 2) Ἀποχὴ πασχαλινοῦ φαγητοῦ.

ἀπομαντζιρίωνω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *μαντζιρίωνω.

Ἀπομαντζιρίζω 2, ὁ ἰδ.

ἀπομάνωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομανώνω.

Τὸ νὰ καθαρίσῃ τις τι ἀπὸ τὴν αἰθάλην.

ἀπομανώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μανώνω.

Καθαρίζω τι ἀπὸ τὴν καπνιάν ἔνθ' ἄν. : Ἐπεμάνωσα τὴν ἐνδερέν.

ἀπομαραγκιάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαραγκιάζω.

Μαραίνομαι ὅλως, ἀπομαραίνομαι.

ἀπομαραζώνομαι ἀμάρτ. ἀπομαραζοῦμαι Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαραζώνομαι, δι' ὁ ἰδ. μαραζώνω.

Ἀποβάλλω τὴν νόσον, θεραπεύομαι ἀπὸ τὸν μαρασμόν.

ἀπομαραίνω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαραίνω.

Μαραίνω ἐντελῶς : Ποίημ.

Θωρῶ σου, Χλόη, κι ἄδικα θέλ' ἀπομαραθοῦν

οἱ κρίνοι, τὰ τριαντάφυλλα 'ς τὴν ὄψι ποῦ σ' ἀνθοῦν

ΙΒηλαρ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 38.

ἀπομαργώνω Κάρπ. Πόντ. (*Ιμερ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαργώνω.

1) Ναρκοῦμαι ὑπὸ τοῦ ψύχους Κάρπ. — Λεξ. Δημητρ. : Ἄσμ.

Μὴ ξωριχτῇ τὸ χέριν σου τὸ κοντυλοσυρμένο

νὰ κρυάνῃ, ν' ἀπομαργωθῇ καὶ ἀχτυλοπονέσῃ

Κάρπ. Συνών. ξεπαγιάζω, παγώνω, μαργώνω.

2) Μεταφ. ἀφαιροῦμαι τὸν νοῦν, χάσκω Πόντ. (*Ιμερ.) : Ἐπεμάργωσεν καὶ τερεῖ. || Φρ. Ἀμον ἀπομαργωμένον μου-σκάρ' (σὰν ἀπ. μοσχάρι. Ἐπὶ τοῦ χάσκοντος).

ἀπομαρμαρώνομαι ΓΨυχάρ. *Ονειρ. Γιαννίρ. 392 ἀπουμαρμαρώνουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαρμαρώνομαι, δι' ὁ ἰδ. μαρμαρώνω.

Μεταβάλλομαι εἰς μάρμαρον, ἀπολιθοῦμαι : Ἐκαμὶ τὸ σταυρό τ' κι ἀπονμαρμαρώθ'κι Αἰτωλ. Ἀμα ἔβλεπαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἔμ'νισκαν σὰν ἀπομαρμαρωμένοι ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἄν.

ἀπομασουρίζω πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μασουρίζω.

Τελειώνω τὸ μασούρισμα, τὸ ἀναπήνισμα τοῦ νήματος εἰς τὰ καλάμια πρὸς ὕφανσιν : Τώρα ποῦ θ' ἀπομασουρίσω, θά'ρθω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἀπομασουρισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομασουρίζω.

Ἀποπεράτωσις τοῦ μασουρίσματος. τοῦ ἀναπήνισματος τοῦ νήματος εἰς τὰ καλάμια : Ὡς τὸν ἀπομασουρισμὸν δ' ἄλια-διοῦ θὰ πέσω, γιὰτὶ νυστάζω (ἀλιαδιοῦ = τυλιγαδιοῦ).

ἀπομάσ-σω Κάρπ. (*Ἑλυμπ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἀπομάσσω.

Σπογγίζω, ἀποκαθαίρω διὰ σπόγγου : Ἄσμ.

Ἀποσταλάσ-σ' ἡ μούρη της σὰν Χιώτικο μαστίχι, μάσ-σεται κι ἀπομάσ-σεται καὶ ροοκοκ-κινίτζει.

ἀπομάστιχο τό, Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μαστίχα.

Ἡ τελευταία λαμβανομένη ἐκ τοῦ φυτοῦ μαστίχη.

ἀπομάτωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποματώνω.

Καθαρισμὸς ἀπὸ χυθέντος αἵματος.

ἀποματώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ματώνω.

Καθαρίζω τὸ χυθὲν που αἷμα.

ἀπομανυρίζω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀπουμαν-ρίζου Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀπομαν-ρίζω Κάρπ. Ἐπομανυρίζω Κύπρ. Ρόδ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μανυρίζω.

1) Καθιστῶ τι ἐντελῶς μέλαν πολλαχ. : Ὁ ἥλιος σ' ἀπο-μαύρισε. Καὶ ἀμετβ. γίνομαι ἐντελῶς μέλας πολλαχ. : Ἦσουν μαῦρος καὶ τώρα ἀπομαύρισε πολλαχ. || Ἄσμ.

Λίδουν τῆς καλαμεᾶς φωτιὰ κι ἀπομανυρίτ' ὁ κάμπος Κάρπ.

Ἦόμεινεν τὸ κορμάκιν μου σὰν καλαμεᾶ 'ς τὸν κάμπο, ὅπου θερίζουν τὸν καρπὸ κ' ἡ καλαμεᾶ πομένει, ὅστερα δίν-νουν τῆς φωτιὰ καὶ πομανυρίζει ὁ κάμπος Ρόδ.

Θωρεῖς, μάννα μ', αὐτὸν τὸν νεὸ τὸν ἀπομανυρισμένο ;

μηὲ τοῦ ἥλιου μαύρισμα μηὲ τ' ἀγέρα κάμα,

μόνο μὲ λυερὴ γαπᾶ καὶ κείνη 'ἐν τὸν θέλει

Τῆλ. 2) Ἀποβάλλω τὴν λευκότητά μου, γίνομαι μελα-νός, κηλιδοῦμαι Κύπρ. κ.ά. : Τὰ ἄσπρα ροῦχα πομανυρίζουσιν εὐκολα. Πομανυρισμένον ὑαλίν. Τὸ σ'τάριν ἐν' πομανυρισμένον.

β) Γίνομαι πελιδνός, ὕφαιμος ὑπ' ὀργῆς, νόσου κττ. Λέσβ. Συνών. μελανιάζω. 3) Ἀποβάλλω τὴν μελα-νίαν, τὴν κηλίδα, τὸν ρύπον μεταβ. καὶ ἀμετβ. Πόντ. (Τραπ.)

ἀπομαύρισμα τό, Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀπο-μαύρισμα Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομανυρίζω.

1) Ἐντελὲς μαύρισμα Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) : Ὅλα τὰ χαράνιά της ἔχουνε ἓνα ἀπομαύρισμα ποῦ δὲ λέγεται Μάν.

2) Ἐξάλειψις μαυρίσματος, μελανίας Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξεμαύρισμα.

ἀπομανυρύνω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μανυρύνω.

Ἀποβάλλω, ἐξαλείφω τὴν μελανίαν, τὴν πελιδνότητα : Ἐμαύρυνεν κ' ἐπεμαύρυνεν ἄσ' σὴν ἐντροπὴν αὐτ'.

ἀπόμαχος ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπόμαχος.

1) Ὁ καταστάς ἀνίκανος διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπη-ρεσίαν ἀξιωματικὸς ἢ ὀπλίτης μόνιμος ἀποστρατευό-μενος ἰδίᾳ διὰ γῆρας. 2) Ὁ διὰ γῆρας ἢ ἄλλην αἰτίαν ἀνίκανος καταστάς εἰς τὸ ἔργον του.

ἀπομέθυσμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀπομέθυγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομεθῶ.

Ἀποβολή, πάροδος τῆς μέθης. Συνών. ξεμέθυσμα.

